

Zoete verslaving

Maya Banks bij Boekerij:

De Ademloos-serie:

Geheim verlangen

Gevaarlijke liefde

Vurige obsessie

De Verleiding-serie:

Zoete overgave

Zoete verleiding

Zoete weelde

Zoete bezitting

Zoete verslaving

Maya Banks

Zoete verslaving

ISBN 978-90-225-7234-4
ISBN 978-94-023-0404-6 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sweet Addiction*
Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group, New York
Vertaling: Textcase, Utrecht
Omslagontwerp: Bart van den Tooren | BVDT
Omslagbeeld: 123fr.com
Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Utrecht

© 2012 Maya Banks
© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel 1

Lucas

Haar lach was het eerste wat zijn aandacht trok. Stralend en zonnig. Zo sprankelend en vol onstuitbare levenslust dat het hem overviel en hij vergat waar hij net nog aan zat te denken.

Hij draaide zich om en zocht waar die betoverende muziek vandaan kwam. Ineens besepte hij dat hij het eerder had gehoord. Toen hij nog veel jonger was.

Een eeuwigheid geleden.

Ren.

De herinnering aan haar was nog steeds zo heftig dat zijn hart er pijn van deed.

Zo veel spijt. Schuldgevoelens. Wensen. Kon hij de tijd maar terugdraaien.

Hij had al een tijdje niet meer aan haar gedacht. Niet omdat hij haar was vergeten, maar omdat hij zichzelf had opgelegd om niet meer te denken aan het prachtige, verlegen, achttienjarige meisje dat alles voor hem had betekend toen hij begin twintig was.

Na al die jaren was de herinnering aan haar nog steeds pijnlijk. Ze deed hem denken aan fouten die hij had gemaakt. Hoe hij haar had beschadigd, al was dat het allerlaatste wat hij had gewild of bedoeld.

Hij liet zijn blik door het restaurant gaan en sloeg geen tafel over. Maar hij zag niet waar dat gelach vandaan kwam en hoorde het ook niet meer.

‘Is er iets?’ vroeg Damon Roche.

Cole wendde zich weer tot zijn vriend en tafelgenoot en wierp Serena Roche een verontschuldigende blik toe.

‘Nee, niks. Ik dacht alleen dat ik... ik moest even denken aan iemand die ik ooit gekend heb.’

Damon haalde zijn hand van Serena’s arm en pakte zijn glas wijn. Zijn handen bleven altijd dicht in de buurt van zijn vrouw. Zijn

vrouw die nu zwanger was. Damon was eerder al bezitterig, meedogenloos bezitterig, als het om Serena ging, maar dat was nog erger geworden sinds ze zijn kind droeg.

Ze hadden geen traditionele relatie. Serena onderwierp zich aan Damons dominantie binnen en buiten de slaapkamer. Het was een relatie waar Cole jaloers op was. Ze waren bevriend en als hij iets samen met hen deed, werd hij geconfronteerd met de fouten die hij in het verleden had gemaakt. Dan beseftte hij dat als hij vroeger voorzichtiger en alerter was geweest, hij nu een relatie als die van Damon en Serena had kunnen hebben, met een vrouw van wie hij vol overgave had gehouden.

Maar door zijn ongeduld en onwetendheid had hij haar pijn gedaan.

In de jaren daarna was hij allerlei vrouwen tegengekomen. Mooie, onderdanige vrouwen, die zich voorgoed aan hem wilden onderwerpen, maar geen van hen had zijn hart veroverd zoals Ren. De enige vrouw die hij niet kon krijgen.

Tot voor kort had hij vrouwen in The House, Damon Roches exclusieve club die zich toelegde op seksuele vrijheid, alleen maar aangeraakt of voorbereid. Cole was er vaste gast. Damon vertrouwde hem. Damon vertrouwde zijn geliefde echtgenote Serena alleen toe aan Cole en ook dan was zijn rol beperkt tot voorbereiding.

Alleen met Angelina was hij iets intiemer geweest en was het zelfs tot seks gekomen. Hij had zichzelf de lust gegund van een vrouw die tot rust kwam onder zijn aanraking en bevelen. Maar ergens had hij zich gerealiseerd dat Angelina hem aan Ren deed denken. En Angelina was van Micah. Ook een vriend van Cole, een wederzijdse vriend van Damon.

Alle vrouwen bij wie hij zijn zachtere kant had toegelaten, behoorden toe aan andere mannen. Dat was misschien de reden waarom hij zich kon laten gaan met hen, omdat hij wist dat zijn hart en ziel niet in gevaar waren.

‘Vind je het eten lekker, Serena van me?’ vroeg Damon.

Serena glimlachte. ‘Het is zalig. Ik wou dat ik meer kon eten. Echt, dat kind houdt mijn maag in een houdgreep en knijpt uit alle macht. Ik kan telkens maar een beetje eten, en dan krijg ik weer honger. Daardoor eet ik de hele dag!’

Damon grinnikte, pakte een glas water en hield het zacht tegen haar lippen. ‘Je moet eten. De laatste tijd heb je slecht geslapen. Ons kind put je uit. Calorieën geven je meer energie.’

‘Of ze maken me dik en lui,’ prevelde Serena.

‘Willen jullie nog steeds niet weten of het jongen of meisje is?’ vroeg Cole, om het gesprek op gang te houden. Maar hij was van zijn stuk geraakt. Het gelach had de deur naar zijn verleden opengezet, de deur die hij altijd potdicht hield.

Er verscheen een peinzende blik in Serena’s ogen. Ze was een prachtige vrouw. Opvallend blauwe ogen en glanzende zwarte haren. Ze had hem ook aangetrokken, ook al was het een uitgemaakte zaak dat ze van Damon was. Maar toch had ze iets wat hem deed denken aan zijn jeugdliefde en vaak kon hij zijn ogen niet van haar af houden. Dan wilde hij dat hij er niet zo’n zootje van had gemaakt met Ren, dat ze indertijd ouder waren geweest. Cole had verstandiger moeten zijn. Had haar moeten leiden zoals Damon Serena leidde. Misschien was Ren dan nu nog bij hem geweest. Van hem. Beeldschoon, onderdanig, zijn schat.

‘Soms wil ik het echt graag weten,’ zei ze. Ze keek even naar Damon en lachte. ‘Ik heb Damon laten beloven dat hij me overhaalt, ook al wil hij nog zo graag weten of we een zoon of dochter krijgen. Hij wil eigenlijk een meisje. Mij maakt het niet uit en misschien wil ik me daarom wel laten verrassen.’

‘Nog een meisje zou erg grappig zijn,’ zei Cole. ‘Als het op zijn kleine meid aankomt, zal Damon net zo erg zal zijn als Micah, denk ik.’

Serena sloeg haar ogen ten hemel. ‘Dat is toch verschrikkelijk?’

‘Ze dreigt dat ik een van die verdomde draagzakken moet nemen waar Micah mee rondloopt,’ zei Damon droogjes. ‘Sinds Nia geboren is, lijkt hij helemaal de weg kwijt te zijn.’

Cole gniffelde. ‘Daar zal ik je aan herinneren zodra je eigen kind geboren is. Je bent al overbezorgd over Serena. Ik kan me niet voorstellen dat dat minder is als het om de baby gaat. Vooral als je een dochter krijgt.’

‘Misschien, maar dat betekent nog niet dat ik altijd en overal met haar ga rondsjouwen,’ zei Damon duister.

Serena glimlachte alleen maar en streelde Damons hand. Cole

knipoogde naar haar om te laten weten dat hij het met haar beoordeling eens was.

In de verte klonk opnieuw gelach dat hem een golf kippenvel langs zijn nek bezorgde. Deze keer reageerde hij veel sneller en draaide hij zich met een ruk om zodat hij de bron kon opsporen.

Eindelijk zag hij haar.

Alle lucht verdween uit zijn longen. Ze zat van hem af gekeerd, waardoor hij haar de eerste keer niet had gezien. Hij kon haar profiel maar net zien. Gladde, donkere huid, romig, smekend om zijn aanraking. Een waterval van zwarte haren viel over haar rug, zo laag dat ze uit zijn zicht verdwenen.

Ze was tener. Vanaf hier kon hij zien dat ze een kleine vrouw was, waarschijnlijk niet langer dan 1,50 meter. Ze had tere gelaatstrekken. Toen ze bewoog, ving hij een glimp op van haar sierlijke hals, waarna ze haar haren over haar schouder naar voren haalde en hij zicht kreeg op haar rug.

De jurk ontblootte haar rug en hij verstarde toen zijn blik stuitte op de tatoeage die langs haar ruggengraat liep.

Hij kreeg geen lucht. Zijn vingers kromden en strekten zich terwijl hij er gebiologeerd naar staarde. Bijna angstig ging zijn blik naar haar rechterschouder, vlak boven het schouderblad. Zou het er nog zijn? Hadden de jaren liefdevol de sporen van zijn onervarenheid laten verbleken?

Vanaf deze afstand kon hij dat niet beoordelen. Of misschien wilde hij het niet zien. Een litteken. Bewijs van zijn onzorgvuldigheid tegenover een vrouw die haar hart en lichaam aan hem had toevertrouwd.

Ren.

Wat deed ze hier? Ze was het. De tatoeage was onmiskenbaar. Sierlijk en vrouwelijk. Net als zij. Een ijle, handschriftachtige bloeiende rank van haar onderrug tot haar nek. Hoe vaak had hij hem niet gevolgd met zijn vingers, mond en tong?

Voordat Cole kon opstaan, kwam de man naast Ren overeind en stak zijn hand naar haar uit. Ze nam hem aan en stond sierlijk op. Zijn greep was bezitterig en intiem, een duidelijk teken dat hij haar als zijn bezit beschouwde.

Maar zodra Ren zich omdraaide, zag Cole het brede, zilveren col-

lier om haar hals. Het trof hem als een vuistslag in zijn maag en hij kon alleen maar staren. Hij was zo overdonderd dat hij geen adem kon krijgen.

Hij wist wat het juweel betekende. Het was geen sieraad, hoewel het prachtig was en de aandacht op haar delicate bouw vestigde.

Het was een teken van eigendom.

Een geschenk van een dominant aan zijn sub.

Serena droeg zo'n symbool, maar ze droeg het om haar bovenarm. Damon was geen fan van halsbanden. Hij vond ze vernederend. Daar was Cole het mee eens.

De golf jaloezie – en woede – die door zijn lijf trok, verraste hem.

De man sloeg zijn arm beschermend om Ren heen en ze glimlachte naar hem terwijl ze naar de uitgang liepen. Hij straalde macht uit – een waardige tegenstander.

'Ken je hem?' vroeg Cole indringend, met een snelle blik op Damon.

Met een ruk keek Damon op. Verward fronste hij zijn wenkbrauwen.

'Die man daar, met die Aziatische vrouw. Ze lopen net weg.'

'Waarom denk je dat ik hem...?' Damon boog naar voren. 'Ja, ik ken hem inderdaad.'

'Wie is hij?' vroeg Cole. Hij kon zijn ongeduld nauwelijks bedwingen.

'Lucas Holt.'

'Wat is zijn achtergrond? Zit hij in het wereldje of is het alleen maar een spelletje voor hem?'

'Hij is serieus,' zei Damon langzaam. 'Zijn achtergrond moet kloppen, anders zou hij niet in The House toegelaten zijn. Hij is rijk. Geslaagde zakenman. Bezit meerdere clubs in Houston en Dallas. Volgens mij heeft hij er laatst een in Vegas geopend. Hij is vaak in Vegas maar heeft ook huizen in Dallas en Houston.'

'Ben je háár ooit in The House tegengekomen?' vroeg Cole. Hoe dichtbij was ze al die tijd geweest? Waren ze elkaar net misgelopen? Was ze aanwezig geweest in de club die hij bezocht?

Zijn hartslag schoot omhoog en hij kwam overeind. De drang om achter haar aan te gaan was zo sterk dat hij al bijna weg was toen Damon hem aansprak.

‘Ga zitten, Cole. Schop geen scène. Ik zal je vertellen wat ik weet.’

Met tegenzin ging Cole weer zitten, maar hij keek het stel na tot ze uit zicht waren verdwenen.

‘Wie is ze?’ vroeg Serena zacht.

Vriendelijk legde ze haar hand op zijn arm, een troostend gebaar dat hij waardeerde, hoewel hij zich tot het uiterste moest beheersen om niet achter Ren aan te gaan.

Ren.

God. Niet te geloven. Ze was hier. En ze was het bezit, écht het bezit, van een andere man. Er was een duidelijke uitstraling van bezit die voor iedereen zichtbaar was. Hij kon het gewoon niet tot zich laten doordringen. Hij had nooit gedacht dat Ren na hun mislukte experiment een onderdanige relatie zou aangaan.

Jaloezie. Boosheid. Woede.

Opwinding.

Begeerte vrat aan zijn binnenste tot zijn maag samenkromp en de maaltijd die hij had gegeten zich samenbalde tot een gigantische vuist.

‘Vertel,’ bracht hij hees uit in Damons richting. Voorlopig ging hij niet in op Serena’s vraag. Hij moest alles over Ren te weten komen.

Damon nam kalm een slokje wijn alsof hij die kalmte op Cole wilde overbrengen. ‘Ik ben haar niet in The House tegengekomen. Maar het is ook wel een tijdje geleden dat ik Lucas heb gezien. Hij is niet prominent aanwezig in het wereldje, of zelfs maar in de openbaarheid.’

‘Met wie ben je hem tegengekomen?’ vroeg Cole kortaf.

‘Hij brengt zijn subs niet mee naar de club. Toen ik hem voor het laatst tegenkwam, was hij er alleen om te kijken. Hij is extreem op zichzelf. Hij heeft altijd maar één vrouw per keer. Hij is loyaal en eist dat ook van de ander, maar zijn relaties zijn niet blijvend.’

Cole fronste zijn wenkbrauwen. ‘Is hij een player?’

Damon schudde zijn hoofd. ‘Die indruk heb ik nooit gekregen. Ik heb hem wel eens gesproken. Samen iets gedronken. Hij vindt troost in de vrouwen onder zijn hoede. Interessant genoeg is hij volledig trouw aan zijn sub. Toch heeft hij in het verleden discreet geïnformeerd naar mannen voor zijn vrouw. Ik denk dat hij graag kijkt. Misschien doet hij zelfs mee. Maar zelf heeft hij alleen seks met de vrouw onder zijn hoede.’

‘Hoe weet je dat in godsnaam?’ vroeg Cole afgemeten.

Jezus, alsof hij Ren met andere mannen voor zich wilde zien terwijl die klootzak toekeek. Hij was verdomme hypocriet. Hij was zo pissig dat hij niet doorzag hoe hypocriet zijn eigen woede was. Hij had seks gehad met een vrouw die van een andere man was. Op Micahs aandringen had hij meer dan eens iets met Angelina gehad.

Damon haalde zijn schouders op. ‘We spreken elkaar wel eens. Hij heeft om aanbevelingen gevraagd.’

Serena fronste haar wenkbrauwen. ‘Probeer je voorzichtig te vertellen dat jij iets hebt gehad met een van zijn vrouwen?’

Damon glimlachte en liet zijn vingers lui over haar schouder gaan. ‘Nee, Serena van me. Juist jij zou moeten weten dat ik niet deel. Zelfs niet de vrouw van een ander. Ik kijk er niet op neer, maar het is niks voor mij.’

‘Ik wil haar spreken,’ zei Cole gespannen. ‘Ik... moet... haar spreken.’

‘Is ze belangrijk voor je?’ vroeg Serena. Ze bestudeerde hem met haar blauwe ogen.

‘Vroeger betekende ze alles voor me.’

Damon trok een wenkbrauw op. ‘Ik dacht al.’

Cole keek hem vragend aan.

‘Laten we wel wezen. De mooiste, gewilligste vrouwen lagen zowat aan je voeten,’ stelde Damon. ‘En toch ben je ze allemaal uit de weg gegaan. Daaruit blijkt dat een man zijn zinnen op iemand anders heeft gezet.’

‘Ik heb haar beschadigd,’ zei Cole zachtjes. ‘Ik was jong, arrogant, dom. Ik heb haar vertrouwen beschaamd. Ze had zichzelf aan mij gegeven. Ze geloofde dat ik haar geen kwaad zou doen. En dat heb ik wel gedaan.’

Serena’s gezicht vertrok van medeleven. Damon keek hem alleen maar zwijgend aan.

‘Ik moet weten waar ik haar kan vinden,’ zei Cole. ‘Ik moet haar spreken.’

Damon zuchtte. ‘Ik kan Lucas in The House uitnodigen. Meer kan ik niet doen. Verder heb ik je niks te bieden. Hij is extreem op zichzelf. Een inbreuk zou voor hem onvergeeflijk zijn.’

‘Nodig hem dan uit. En zorg verdomme dat hij Ren meeneemt,’

gromde Cole. 'Ik doorzoek deze hele klotestad als het niet anders kan.'

Damon keek Cole recht aan. 'Wat doe je als Lucas komt opdagen?'

'Dat weet ik nog niet. Maar ik ga verdomme geen duimen zitten draaien. Ik moet haar spreken. Ze is verdomme van mij geweest.'

'En je hebt haar niet bij je kunnen houden,' wierp Damon tegen.

Cole kromp ineen bij de herinnering. Nee, hij had haar niet bij zich kunnen houden. Hij had haar in de steek gelaten. En hij had nooit iemand kunnen vinden om dezelfde plek in zijn hart in te nemen.

‘Op je knieën.’

Ren liet zich sierlijk op haar knieën zakken, haar dijen uit elkaar, mond een stukje open, handen op haar benen met de handpalmen naar boven gericht. Geduldig wachtte ze op Lucas’ volgende bevel terwijl ze neutraal voor zich uit keek.

‘Je was vanavond beeldschon, Ren. Maar je bent altijd mooi en elegant. Op dat gebied heb ik geen klachten.’

‘Dank je, Lucas.’

‘Als beloning laat ik jou het instrument van vanavond uitkiezen.’

‘Je hand,’ zei ze zonder te aarzelen.

Hij glimlachte en ze meende dat haar keuze hem aanstond. ‘Vertel me waarom.’

‘Ik heb graag de afdruk van je hand op mijn huid. Het is een teken dat ik van jou ben. Dat je me bezit.’

Hij knikte instemmend. ‘Doe je mond open. Verder. Geen tanden. Als je tanden me raken, krijg je straf.’

Die woorden zei hij eerder voor het effect dan als echte waarschuwing. Opwinding vonkte scherp en pijnlijk in haar binnenste. Hij wist hoe zijn woorden de vlammen van haar begeerte aanwakkerden. Het meeste genoot ze nog van de heerlijke kus van pijn als hij besloot die haar te geven.

Als ze niet zo veel zelfdiscipline had, zou ze haar tanden over zijn stijve halen, maar ze speelden geen spelletjes. Geen flauw toneelstukje van ongehoorzaamheid zodat hij haar zou straffen. Ze hadden allebei hun eigen behoeften en bevredigden elkaar volledig.

Ze nam aan dat Lucas op een of andere manier wel iets voor haar voelde. Gevoelens speelden geen grote rol in hun relatie. Hij gaf haar iets wat veel krachtiger was dan liefde. Hij bood haar veiligheid en geborgenheid. Hij beschermde haar en in ruil daarvoor gaf ze hem onderwerping, volledige gehoorzaamheid en respect.

Zijn lul gleed over haar lippen en over haar tong. Ze genoot van de eerste uitbarsting van muskus en snoof zijn mannelijke geur op. Vanavond was hij iets ruwer en minder geduldig dan normaal.

Hij stootte diep naar binnen en bleef daar tot haar keel brandde. Daarna trok hij terug en haalde ze diep adem. Hij nam haar gezicht in zijn handen en liet zijn vingers naar haar achterhoofd glijden en drukte ze diep in haar hoofdhuid. Daarna stootte hij opnieuw, harder nu.

Op dat moment beseftte ze dat hij haar tanden probeerde te raken. Hij wilde haar straffen. Hij had vanavond een bui. Hij wilde haar overmeesteren, haar grenzen oprekken. Even overwoog ze eraan toe te geven en hem de beet van haar tanden toe te staan, maar daar was hij ook weer niet op uit.

Hij was haar meester, inderdaad, maar hij wilde geen zwakke vrouw, eentje die te snel toegaf aan zijn stilzwijgende eisen. Ja, ze was gehoorzaam, absoluut. Maar alleen bij uitgesproken bevelen. Als hij haar wilde straffen, zou hij dat doen, maar ze liet zich niet zo gemakkelijk bedwingen.

Ze ontspande zich rondom zijn indrukwekkende omvang en liet hem dieper toe in haar keel. Hij maakte een geluid dat het midden hield tussen goedkeuring en frustratie. Hij wilde niet dat ze toegaf.

Om die reden stelde hij zijn orgasme langer uit dan normaal. Hij was ruw, meedogenloos en kende geen genade. Hij was vastbesloten om haar voorbij haar grenzen te dwingen en zij was vastbesloten om te laten zien dat ze die niet had.

Ze bande bewust elke gedachte uit behalve de taak die ze omhanden had. Het langer uithouden dan hij.

Met een gemompelde vloek verstevigde hij de greep op haar hoofd en spoot in haar keel zodat ze gedwongen was elke druppel door te slikken. Toen hij haar ten slotte losliet, wankelde ze, duizelend van de kracht van de uitwisseling.

Lucas haalde moeizaam adem terwijl hij zich langzaam uit haar mond terugtrok. Zijn greep werd teder en hij liet zijn vingers over haar jukbeen naar voren glijden om daarna het zaad van haar lippen te vegen.

‘Zo waanzinnig vastberaden,’ mompelde hij. ‘Ik vraag me af wat die beheersing kan doorbreken.’